

МАНДА СКОТ

МОМИЧЕТО, КОЕТО ВЛЕЗЕ В ОГЪНЯ

Into the Fire

Copyright © Manda Scott 2015

© Цветана Генчева, превод от английски

© Димитър Стоянов-Димб, худ. оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2016

ISBN 978-954-389-382-9

**Изданията на *ЕРА* търсете на
www.erabooks.net**

МАНДА СКОТ

*Момичето,
където влезе в огъня*

ЕРА

За Мили, Лора и Сара,
жени воини от бъдещето, с любов

„Колко пъти съм ви казвал, че когато изключите невъзможното, онова, което остава, колкото и невероятно да изглежда, е истината!“

Шерлок Холмс на Уотсън
„Знакът на четиримата“
Сър Артър Конан Дойл

Първа глава

Орлеан
Понеделник, 24 февруари 2014 г.
02:00

Encore un feu*...

Отново пожар, още един, а този е огромен, ярък, блести като фар, способен да погълне покривите на заспалия Орлеан.

Пико вижда отблясъците от прозореца, докато навлича дънки и яке. Навън тя се ориентира по светлината, следва обгорялото небе, криволичи по улиците отначало с автомобила, след това хуква пеша.

Павиран вътрешен двор, дълбок десет метра, отделя пожара от пътя. Толкова близо изпепеляваща горещина изсмуква въздуха от дробовете ѝ, пресушава сълзите в очите ѝ. Пламъците са много по-високи от сградата, от която черпят сили, и по-ярки от всяка светлина, създадена от човешка ръка.

Бумтенето е оглушително, толкова силно, че поглъща шумовете от трафика, заглушава многобройните сирени. Този огън е по-голям от предишните три и за разлика от досегашните гори в стария град, по тесните, калдъръмени улички между катедралата

---

* Още един пожар (фр.) – Б. пр.

и реката. Нищо тук не е изолирано. Тази вечер има опасност Орлеан да изгуби древното си туптящо сърце.

Още по-лошо е, че въздухът е наситен с вкус на изпаряващо се желязо, разтопена пластмаса, стъкло и хоросан, но под тези мизерии се надига напористо вонята на изгоряла коса и кости, а това е нещо съвсем ново. Преди пожарите изяждаха сгради, не хора. Този поглъща плът и ако може да се съди по общинската полиция, държавната полиция и няколко сеирджии, всички застанали на безопасно разстояние, никой не може да дойде достатъчно близо, че да започне да проверява кои са жертвите. Кои са били.

– Капитане! – чува се глас зад нея.

Пико се обръща и ѝ трябват няколко секунди, докато разбере кой я е повикал, и тогава съжали, че се е обърнала.

Кима за поздрав.

– Лейтенант Гарон.

Когато и двамата бяха лейтенанти, го наричаше Гийом, а той нея Инес и бяха близки, доколкото позволява една професионална връзка, като много внимаваха да не стигат до интимни отношения. Двата бяха с еднакъв темперамент и стил и в пещта на детективската работа и рисковете бяха изковали приятелство, което излизаше от рамките на работата или поне така си казваха.

Така беше преди, докато сега той разговаряше с нея единствено когато се налагаше, което е много по-често, отколкото биха желали.

Гарон е добър и отстъпчив човек в черупката на твърд мъжага, което започваше да личи. Достигнал е възрастта, в която последните повишения са били последният му шанс да стане капитан. Девет месеца по-късно разочарованието личи в торбичките под очите му.

Тази вечер обаче е пристигнал на местопрестъплението няколко минути преди Пико и държи тя да забележи, че е пръв. В дебелия му бележник има нови записки и той го показва, за да докаже, че е по-добрият служител на реда, докато тя не е изпълнила задоволително задълженията си.

– Хотел „Каркасон“. Собственост на мадам Фоа, която е пристъпвала, когато пожарът е пламнал. Клиентите ѝ са били седем; шестима са ето там... – Той посочва през рамо към спасените,

скупчили се отстрани на огнените отблясъци. – За седмия все още не се знае нищо.

Дори по стандартите на последните няколко месеца Гарон ѝ е сърдит, което означава много. Очите му се опитват да разгадаят тайната ѝ. Звънял е на домашния ѝ телефон, тя не е вдигнала, не е отговорила и на мобилния до седмото позвъняване, може би дори осмото, затова тя знае, че той е наясно, че не е прекарала нощта в апартамента си и тъй като нещата стоят така, той подозира, че където и да е спала, не е била сама. Тя знае, че той знае, защото сега е приятел на Люк, не неин и ще докладва в подробности всяко свое подозрение.

Черни очила крият очите му, доста нелепа превземка за посреднощ. Пико поглежда в стъклата и вижда двойното си отражение; дребна, фина, с къса, поразчорлена коса, немирна, не е точно руса. Тя си мисли, че лицето ѝ е обсипано с прекалено много лунички, за да е изтънчено, сивите ѝ очи са твърде раздалечени, за да мине за красива. В най-романтичните моменти Люк я нарича чаровна.

В момента у нея няма нищо чаровно. Уморена е, преситена и иска да се върне в леглото, а къде е то, с кого, ако изобщо има някого, си е нейна скапана работа.

Тя не мирише на секс, не е с дантелено бельо и тъй като е облечена, както обикновено, дънките от вчера и бялата тениска без ръкави, която не скрива нищо, под огромно яке от еленова кожа. Гарон, следователно и Люк, би трябвало да знаят, че няма какво да крие.

Тя притиска пръсти към лицето си, присвива очи и заличава миналото.

– Кой е седмият клиент? Вътре останал ли е някой?

– Мадам Фоа не помни името му. Направил е резервация днес следобед, но точно тогава разговаряла по телефона с дъщеря си и тя ѝ казала, че е бременна с близнаци. Мадам Фоа била толкова развълнувана, че така и не запомнила името на госта. Бил висок, сравнително представителен, но не се натрапвал. Бял мъж, с тъмна коса. Решила, че е англичанин или може би американец. Това означава, че френският му не е бил добър и е говорил английски с акцент.

Това изобщо не стесняваше кръга.

– Мама му стара!

– Германецът – Гарон насочи палец през рамо, – мисли, че е бил американец.

– Защо?

– Дочул телефонен разговор на вечеря, когато нашият липсващ споменал колеги в университета „Корнел“ и казал, че ги бил помолил да „побързат с резултатите“.

– Това добър английски ли е?

– По-добър е от моя.

Това смъква летвата сравнително ниско, но не и прекалено. Пико се обръща, за да погледне. Сред уплашено сгушените клиенти на бившия хотел всеки един може да е германец.

Затова пък жените... Една от тях се откроява сред останалите.

– Ами тя?

– Коя, черната ли?

Мили боже! За Гийом Гарон е черен всеки, който не може да посочи десет поколения бели френски прадеди отпреди Първата република. Този път обаче е прав: въпросната жена не е черна като арабка, което е маслиненочерно; тя е абаносовочерна, черна като жителите на Западна Африка, висока, слаба, сякаш идва от саваната, с лъскава черна коса, която се разстила по раменете ѝ като водопад от безупречна меласа.

Интересна е, това е най-важното. Всеки, който изпъква сред тълпата, е интересен, а тази вечер, в настоящата компания, въпросната жена е бляскавият скъпоценен камък в купчината въглища, райската птица сред врабците.

Останалите не се различават от всички онези, наскочали от леглата посред нощ, когато кортизолът е под нужните стойности; загърнати са в хотелски халати, боси. Затова пък от тази жена, за разлика от тях, лъха на парижки шик, постигнат с лекота: „Агнес Б.“ се среща с „Жан-Пол Готие“ с дискретен намек за „Галиано“, лошото момче на „Диор“. Тя спокойно можеше да украси корицата на „Вог“. Нищо чудно да бе точно така.

– Коя е тя?

Гарон преглежда бележките си, сякаш не е запомнил всичко за нея.

– Моник Сусонг. Парижанка. Тя... – Очите му се присвиват. – Нещо смешно ли казах?

– Няма значение. – Късно е. Пико е уморена. Преди година, дори по-малко, той сам щеше да види кое е смешното. Преди година нямаше да е нужно да изтъква очевидното. Тя обаче няма енергия, за да го котка и глези. Заменя остротата с нещо, което навремето щеше да е проява на човечност.

– Защо е тук?

– В какъв смисъл?

– Не мисля, че хотел „Каркасон“ е... беше... петзвезден. Какво търси жена като Моник Сусонг на подобно място?

– Не съм...

– Разбери. Вземи записите от камерите в района и до утре сутринта да са прегледани, да има записки за всичко, което може да ни даде отговори. – Пико тръгва към хотела. – Сигурно ли е, че нашият липсваш клиент е вътре?

– Никой не знае. Всички са следвали противопожарните инструкции – листовките са били поставени на видно място във всяка стая, не можем да обвиним собственичката – и са излезли веднага щом алармата се е включила. Когато мадам Фoa ги е преброила и е разбрала, че той липсва, огънят се е бил разгорял и нямало начин да се влезе вътре. Тя се кълне, че не го е видяла да излиза, но няма гаранция, след като...

– След като е научила за удивителната плодовитост в семейството си. Затова започваме да вземаме изявления от абсолютно всички, най-вече от германеца, който говори що-годе приличен английски, и парижкия паун. Открий домашните им адреси, защо са тук, колко време възнамеряват да останат, какво ядат, мислят, говорят. Вземи разпечатки от мобилните им телефони, всичко. Тогава можем... Слава богу! Най-сетне.

Пожарната пристига с включени светлини и писък на спирачки. Въсъщност не беше минало много време, откакто собственичката бе позвънила; но когато има пожар, времето се превръща в твърде разтегливо понятие.

На площадчето пред горящата сграда следва кратък, трескав хаос, но през последните три седмици те вече са имали три случая да трупат опит, така че безпорядъкът е ликвидиран забележително бързо и се възцарява нещо като ред, по време на който пламъците са потушени.

Реката е на по-малко от три пресечки, а зимата е влажна. Те разполагат с предостатъчно вода, за да удавят целия град; единствената им задача е да се доберат до мястото, на което са нужни, а в това много ги бива.

Дванайсет струи вода описват арки към сърцето на огъня и го разкъсват. На сутринта на Пико и екипа ѝ ще бъде позволено да си сложат твърди каски и да зашляпат през мокрите сажди и люещата се мазилка в опит да открият кой е сторил това и защо.

Всъщност, ако този пожар дори малко наподобява предишните, в централния офис в Западен Орлеан всеки момент ще дойде кодирано обаждане от мъж с изразен (следователно много вероятно престорен) акцент от Мали, който ще твърди, че представява „Джаиш ал Ислам“*.

Той ще им съобщи, че организацията му поема отговорност за пожара като „реакция срещу неверниците“, а групата му раздава отмъщение за ролята на Франция в международните работи на въпросната малка африканска държава. Час по-късно той ще пусне по имейла аудиофайл на изявлението си до националните и международните новинарски агенции, а рано сутринта то ще се върти във всеки дом във Франция.

Досега въпросните „изявления“ поеха отговорността за съсипването на домове и/или бизнеса на: преподавател по литература; собственик на малък винарски бутик, също и производител, който изнася продукцията си за Лондон и Ню Йорк; а също и лидера на орлеанския клон на Младите социалисти.

И трите мишени са жени. И трите са писали постове през миналата година в блога „La Femme du Jour**“, който уж е посветен на „прослава на най-хубавото у френските жени“.

Освен това и трите са бели, от средната класа, привлекателни и макар и спасени, са останали без домове, начинът им на препитание е съсипан, принадлежността им към френските жени е омърсена. Снимките им бяха публикувани на не една и две първи страници, чиито редактори проливаха сълзи от неопишуема радост с всяко ново издание.

---

* „Армия на исляма“ – сирийска бунтовническа групировка. – Б. пр.

** Жена на деня (фр.) – Б. пр.

И останалите плахаха над първите страници, макар и не от радост. Година на избори е – кога ли във Франция не е година на избори? – но тази година бе по-важна от другите, а общата ярост е осезаема. Миналогодишните демобунтове заради гей браковете се превърнаха в сблъсъци с полицията, подклаждани от дребни неща като повишената цена на хляба през младежката безработица, до кораб пълен с нелегални имигранти, открити на фериботен терминал на юг.

Орлеан беше бастион на сравнително спокойствие, докато не започнаха пожарите. Сега дори тук малки банди недоволни младежи обикаляха улиците и си търсеха причини да подивеят. В холовете на родителите им, само седмица преди да дадат гласа си, проучването на общественото мнение показва, че гласовете се изместват малко по малко от партиите – привърженици на либералните идеали, към онези, които са за Франция на белите, подкрепяни от истински мъже, готови да защитават жените си, дори до смърт, ако се налага, от цветнокожите пришълци, които са решили да им казват какво могат и какво не могат да правят. Лейтенант Гийом Гарон е очарован от това. Може би мечтата му за власт на белите може да се сбъдне приживе.

Това време обаче все още не е дошло, а междуременно, както Пико изтъква, Гарон очевидно няма търпение да се върне и да снее показанията от собственичката на хотела и четиримата оцелели клиенти.

Силно разгневен, той я оставя. Пико се кани да отиде с него и да разпита забележително елегантната Моник Сусонг, когато телефонът ѝ звънва.

– Пико.

– Обажда се Патрис – заявява ведро Патрис. Патрис Лакроа е технологичният вундеркинд на екипа. Скейтбордист, кайтсърфист, компютърен геймър, той живее на диета от „Ред Бул“ и кафе и изглежда никога не спи.

– Твоето обаждане пристигна – заявява той. – Същият глас, същият сигнал. Виж дали няма да успееш да го задържиш на линия.

– Няма да стане. Той не казва нищо повече освен предварително подготвеното изявление.

– Нищо, ти пробвай. Трябват ми малко по-малко от трийсет секунди. Покани го на среща; кажи му, че си падаш по него. Каквото решиш, само го задръж на линия.

– Да ти го начукам.

– Чакам с нетърпение.

Записваха разговора. Едно време личеше, че разговорът се записва по глухото кънтене. Сега нямаше разлика. Пико чака да я свържат.

– *Ici L'armée du Prophète Jaish al Islam...* “*“

Обаждането е с продължителност дванайсет секунди. Патрис не успява да го проследи.

Пико наблюдава как огънят се съпротивлява срещу водата, плюе дим и пепел, и сажди. Ревът се превръща във вой, конкуриран от неравномерния пукот на неща, изметнати и разтегнати до непознати на физиката пропорции.

Гарон привиква всички клиенти на хотела и следи внимателно целия вътрешен двор. Може и да ѝ е ядосан, но го бива в работата. Травматизираните мъже и жени ще се чувстват в безопасност с него, дори Моник Сусонг с черната кожа и буйната коса.

Пико го оставя да си върши работата, завива зад ъгъла и тогава, тъй като все още усеща мириса на дим и чувства как се сипят сажди, но мисли много по-добре в тихата тъмнина, тя завива зад друг ъгъл, после зад трети, докато пламъците най-сетне се превръщат в жълто-зелена дупка в небето, която отвежда към ад, създаден незнайно от кого.

Четири пожара за по-малко от три седмици и единствено при този вътре е останало тяло. Защо се променя схемата? Дали той е умрял случайно в огъня? Или пък огънят е бил подпален, за да го убие?

А преди това въпросът е защо точно тук? От всички места във Франция, в целия свят, защо са запалени четири пожара в Орлеан?

Идеите се раждат най-добре в необременения мозък. Пико отпуска назад глава и поглежда обсидиановото небе, оранжевата отсянка на запад, светлите точки на звездите. В други дни се

* Обажда се представител на армията на пророка „Джаиш ал Ислам“ (фр.) – Б. пр.

носят облаци, подети от вятъра, обещават дъжд, но тази вечер приличат твърде много на дим.

Погледът ѝ спира на гравирана метална плоча на отсрещната стена.

SIEGE D'ORLÉANS
OCTOBRE 1428 – MAJ 1429*
LA VILLE D'ORLÉANS RECONNAISSANTE DEDUE
CETTE PLAQUE EN HONNEUR DES SOLDATS ECOS-
SAIS DE L'AULD ALLIANCE VENUS COMBATTRE POUR
LEVER LE SIÈGE D'ORLÉANAIS...**

Старият съюз: шотландска обувка, обезсмъртена на гравюра. Ако не внимава, ще започне да ѝ се привижда баща ѝ, което е напълно невъзможно. По някаква случайност – наистина ѝ прилича на случайност – Пико е дошла до мястото, на което е приключил земният му път, мястото, на което спираше, когато дишането му се затрудняваше, но все още намираше сили, за да се разходи до реката. Много преди това, по времето, когато тя беше съвсем малка и не можеше да ходи, но достатъчно голяма, за да слуша историите, които подхранваха страстта му, той я водеше тук.

– На това място, *chérie****, в сърцето на Франция, се отприщва приливът на английската амбиция, напира, но е отблъснат. Виждаш ли? Имената им...

Джон Стюарт от Дарнли, Патрик Огилви, Хю Кенеди, Томас Блеър...

Тя знае имената наизуст. Като дете стоеше в кабинета на баща си и ги повтаряше, за да го накара да се усмихне. Известно време, когато беше на десет, стратегията даваше резултат. Тогавя бяха добри години, той не носеше товара на хорското презрение. Помни ги също като старите филми, като интересен разказ за нечий чужд живот.

---

* Обсада на Орлеан, октомври 1428 – май 1429 г. (фр.) – Б. пр.

** С тази плоча град Орлеан изразява своята благодарност към воините, сражавали се за вдигане на обсадата. – Б. пр.

*** Миличка, любима (фр.) – Б. пр.

Томс Хюстън, Едуард от Ленъкс, Майкъл Норуил...

– Татко, те защо са дошли? – Тя е на шест, може би на седем. Достатъчно голяма е и знае, че смъртта не е нещо добро; твърде малка е, за да знае, че понякога смъртта е предпочитана пред живота.

– Защото врагът на моя враг е мой приятел. – Смехът на баща ѝ прозвучава сухо. Като се замисли сега, намекът е бил ясен, но навремето тя не го е разбрала. – Шотландците ненавиждали англичаните до полуда и след като дълга поредица от английски крале се опитали да завладеят Франция, поколения шотландци идвали тук, за да се бият срещу тях. Били по-верни на нашия крал, отколкото братовчед му, херцога на Бургундия. По онова време бургундците се биели на страната на англичаните, как не ги е било срам.

– Девата обаче разкъсала обсадата. Повела армията срещу англичаните.

Това го знаеше още от малка.

– Самата истина. Шотландците може и да са помогнали да удържат стените, но Девата променила нещата. Затвори очи. Представяш ли си я? Възседнала огромния, бял боен кон на краля, с кована броня, стиснала копие в едната ръка, малка бойна брадва в другата, излиза през портата, предвожда армията.

– Помисли само! В свят, в който жените били робини, тя била възплъщение на страстта. Франция била изгубила толкова много битки, а армията е трябвало да бележи победи, след като воините били по-многочислени, с по-добри оръжия, но ето че падали. Рикарите ни били паднали духом, армиите ни без хора: че кой иска да се бие, след като разгромът е гарантиран?

– И тогава се явява Девата. Тя повдига духа на изнурените от войната, уплашени, сломени французи, събужда срама им и ги подтиква да действат, докато дори онези, които не желаели да се бият, вкусват радостта от победата и тогава откриват, че този вкус им харесва.

Той я грабва, баща ѝ я грабва, завърта я и звездите се превръщат във водовъртеж.

– Само че дъртите нещастници около мен, дори сега, в двайсет и първи век, толкова се страхуват от мисълта, че едно момиче може да се бие, че я обгръщат в магия и мит...

И той започва отново, отнася се на място, което вижда единствено той, където минало и бъдеще се сливат, грешното е поправено и разкъсаната тъкан на историята е възстановена.

Това, разбира се, не става точно така. Той е сразен, репутацията му е съсипана от дъртите нещастници, които не биха се поколебали да се нахвърлят на всеки, проявил неблагоприятното да постави под въпрос свещените им убеждения.

А той е мъртъв.

Мъртъв е, а фикс-идеята му е умряла с него и дори да има мъка, тя е задушена от облекчение и някой ден тя ще се предаде и ще приеме неравнопоставения баланс между тях.

Междувременно трябва да мисли за пожара и за новото попълнение врагове, далеч не толкова очевидни като англичаните, които ще превърнат града ѝ в бойно поле, ще отрицат война, за която все още не е разбрала причината.

Тя поздравява плочата по начина, по който го е правила почти цял живот, и се връща към ъгъла, след това към следващия, после стига и до третия и се озовава при димящите останки на хотела, който сега вече е местопрестъпление, на което е извършено убийство.